

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

9. Mortem timent, qui vitam negligunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

§. 7. Animus ad Mortem promptus.

Suidas mihi
pag. 155.
col. 1.

Zeno Citricus, ut Suidas memorat, scholæ exiens impiegit, digito pedis vulnerato. At ille vocari se ratus ad plures, terram manu pulsavit, hac voce adjectâ: *Venio, quid me vocas?* Ita nonaginta annorum senex, nunquam ægrotus, decessit. Fames Zenoni amicissima fuit, nam ea se inedia frequenter confecit, ut deficeret. Sed libenter sic ægrotabat Zeno, ne ægrotaret, & ut se necem obtineret tranquillam atque à morbis immunem. Utrumque affectus est ex voto. Ne micemur nos brevis avi, & incertæ valetudinis esse, nimirum inter mensas & pocula valetudinem ac vitam consumimus. Neque enim cœnasse nos credimus, nisi venter ad omnem satietatem fartus tumeat ut tympanum. Ridiculi, inquit infani homines, quo vitam producere debemus, eo præcindimus. Sed hoc inde est, quia persuaderi nolumus, tantas esse vires abstinentiæ ad extendendam ætatem. Sed quotidiana loquitur experientia, optimè dictum esse: *Quantum adimes esse, tantum adjicies*

Vide Leon.
Lecti Hygia.
vita. Sed ad lineam.

Greg. lib. 4.
dia. c. 11.

Ursinus sacerdos (beato Gregorio teste) in morbo celestibus visis recreatus, sæpius exclamavit: *Venio, venio: gratias ago.* Cumque adstantibus, quos cæcites videret, exposuisset, easdem voces iteravit: *Ecce venio, ecce venio.* Inter quæ verba abiit à vitâ.

Promptus ad mortem animus is loquitur: *Venio, ecce venio.* Hic diu tritari velle, serum nimis est. Frustra reluctamur. Natura mater est, non noverca. Eequid naturam accusas, mi Theophraste, quasi minis homini quàm bestis fayentem? magis certè huic quàm illis voluit. Quid enim melius, citò pati quod non timeas amplius, quàm diu timere quod tardè pascaris? Longum homini tormentum demit natura, cum vitam ei concedit brevem.

scilicet omnibus una

Expectanda dies semper

Quid ergo cohortes? vita tibi eripitur? sed simul & mortis metus, & mala vitæ plurima. In omni panè re, omnibus hic sensus est: male citò pati, pati quod flebeas, quàm patientia tam diu timere, quàm diu differre. *Parvulum differt*, ait Plinius Secundus, *patrias adversa, an expectes: nisi quod tantum est dolendi modus, non est timendi: doleas enim quantum scias accidisse, timeas quantum possit accidere.*

Ergo adis, ô mors, habes me tuum stipendiarium: solvam quod debeo, quandoquæ Deo meo visum me debere. Ergo libens volens

explebo numerum, reddatque tenebris:

de quibus tamen ad lucem eamque immortalem me reditum erequisimus spero. Non mors malum est, sed post mortem pœnas dare, hoc malum est.

Chrysost.
hom. 3. in
epist. ad Ph.

§. 8. Mortem timeant, qui non provident.

Res certa est: Nil æquè terret quàm inopia morientis necessitas. Aspice, quemadmodum qui alieno imperio parent, subito iussi longum iter agere, solliciti ac tristes complicandis raptim sarcinulis inhiant: vide quàm queruli & indignantes abeant, quod non maturius moniti: dum discedunt, sæpe in tergum se vertunt, & nunc hoc nunc illud obliiti murmurant. Atqui nulla via est longior quàm *Mori*, nulla durior, nulla obscurior & incertior, nulla suspectior & latronibus infestior: quæ ut cuncta cessarent, certè irremeabilis via est. Tantò igitur attentius providendum, ne quid obliviscamur, quoniam hinc digressis, non subsistere, nec divertere, multò minùs reverti licet. Ire illò necesse est milites, ajebat dux Romanus, unde redire non est necesse. Unum hic remedium est, ut parati animo simus semper, & vocati respondere, & iussi obtemperare, composuisse omnibus ad primum ducis imperium, iter illud

Via nulla
longior
quàm
Mori.

A ingredi. Heu! quàm malè sibi consulunt, qui præparationem ad iter hoc inter minimas curas habent, cuticulam curant, & ut sibi bene sit, cetera committunt alce.

Smindyrides, perditissimus ille juvenis, jacere solitus est, se à viginti annis solentem nec occidentem vidisse: assidue scilicet in lecto aut in mensa occupatus. Nescio an non illi similes reperias inter Christianos, quorum maximum negotium, mensa, lotus, otium. Nimirum, ita nos morti paramus, sic æternitati præludimus. His eveniet, quod Bruto in epistolis verè olim vaticinatus Cicero: *Mihi crede, inquit, opprimemini, nisi provideritis.* Accidet incautis omnibus qui futura non provident. In cunctis quidem rebus necessaria est providentia, in his tamen maximè, quæ amplius quàm semel fieri nequeunt: ubicunque pes lapsus fuerit, actum est: unus error multa trahit errorum milia. Hæc ratio mortis est: unicus in ea error, infinitos trahet errores; hic semel transse, æternum est periisse. O cæci mortales! Eveniet vobis, quod his qui contra hostilis ferri aciem oculos claudunt, quasi periculum quod non vident, nec sensuri sint. Feriemini, moriemini, sentietis. An cæci autem, an videntes, id in vestra manu est. Recusatis ecce mortem cogitare, quam brevi & cogitare oportebit, & pati. Ejus perperello facilius sequeretur, si cogitatio præcessisset.

§. 9. Mortem timeant, qui vitam negligunt.

Nequè hic res dubia est: Illi potissimum mori metuant, qui vivere nesciunt; quibus omnis felicitas est in corpore; quibus hoc unum sapit, bene comedere, bene bibere, bene dormire; qui cælum suum interpretantur nunquam extra voluptatem esse: homines certè obedientissimi, sed suo vengit, non divinæ voluntati, quorum maximum est negotium, cuticulam in bonâ pace curare, & indulgere genio, dum licet. De his verissimè dixit Gregorius: *Desiderium cælestium nesciunt, qui c. 13.*

cor in terrenis voluptatibus desigunt.

Christianus sapiens, cui non alia corporis, quàm vilis mancipii cura, mortem non aliter quàm digressum matutinum & nocturnum quopiam inamæno & incommodo prorsus hospitio spectat. Quisquis es, posses vitæ hujus exitum non timere, si alterius ingressum sperare posses; tuus hic timor inde oritur. Quamvis enim formidati vulgò exitus multe tradantur causæ, omnes tamen spe beatoris vitæ propoli evanescent. Qui cælum serio aspirat, ad hæc ludicra non trepidat. Huic tali homini labor, molestia, dolor, contemptus, ignominia, damnum, orbis, servitus, paupertas, senium, mors ipsa nihil aliud sunt nisi experientia schola, campus patientiæ, gloriæ palestra.

§. 10. Triâ morbi gravia.

In omni ferè morbo gravia sunt, *Mortis metus, Dolor corporis, Intermissio voluptatum.* Quemadmodum verò calida frigidis, frigida calidis curantur, sic & illa suis curanda sunt antidotis. Videat hic æger, ne erret, & æstum æstu mitiget. Adolescens fuit qui medicamentis egubat frigidis, hic tamen clam medicis, domesticorum suâ, diebus non paucis jus bene pipæatum jejuno stomacho transmissit, & pectus balsamo inunxit, aliæque calidissima fomenta suo morbo admovit, & seipsum panè morti. Ergo *Timorem mortis*, amore curabimus, sed divino: modicum divini amoris omnem vanam formidinis fumum dispellit. Qui Christum amaverit, minùs amabit vitam, Christumque sentiet redamantem.

Hoc non sit verbum: Marce, ut amaris, ama.

Dolor corporis demulcendus est conscientie tranquillitate. Mens bene sibi conscia ægrum mitissime solatur: si quidem pura conscientia potens est pharmacum in omnes cruciatus. Illud etiam dolorem lenit, quod Gregorius suggerit his verbis: *Mitigat vim doloris, constata cruciatus.*

Providentia
necessaria
est in iis
quæ solum
semel fieri
possunt.

Mori me-
tuant qui
vivere ne-
sciunt.

L. 14. mor.

Causæ
formidati
exitus spe
beatoris
vitæ eva-
nescent.

Mart. l. 6.
epigr. 11.

2. Dolor
corporis.
Conscientia
pura est
pharmacu-
in omnes
devata cruciatus.